

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 9592 van 8 april 2008
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 26 oktober 2007 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van het bevel om het grondgebied te verlaten van 28 september 2007.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 22 februari 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 maart 2008.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter Ch. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DE MAEYER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Ontvankelijkheid van het beroep.

1. De verwerende partij werpt de exceptie van gebrek aan belang op, daar een eventuele schorsing of nietigverklaring van de thans bestreden beslissing niets afdoet aan de illegale verblijfstoestand van verzoeker.

De motieven van het thans bestreden bevel luiden als volgt:

“Verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft. (Wet van 15 december 1980 - art. 7, alinea 1,2°).

Werd niet erkend als vluchteling (K.B. van 8 oktober 1981 – Art. 77).”

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten.”

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat bij beslissing van 19 maart 2007 van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen het beroep, ingesteld tegen de beslissing van 3 juni 2005 van de Commissaris-generaal houdende weigering van de vluchtelingenstatus, werd verworpen; dat door de verzoekende partij tegen betreffende beslissing cassatieberoep werd ingesteld bij de Raad van State; dat bij beschikking betreffende de toelaatbaarheid in administratieve cassatie nr. 541 van 11 mei 2007 het beroep toelaatbaar werd verklaard; dat bij arrest nr. 181.245 van 18 maart 2008 de Raad van State het cassatieberoep heeft verworpen en dat dienvolgens de beslissing van de Vaste Beroepscommissie definitief is geworden.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de minister van Binnenlandse Zaken niet anders dan in uitvoering van artikel 75, § 2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat verzoekende partij, daar zij niet als vluchteling is erkend, zich op illegale wijze op het grondgebied van het Rijk bevindt, een bevel te verlenen om het grondgebied te verlaten. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan verzoekende partij geen nut opleveren.

De exceptie van de verwerende partij is in de aangegeven mate gegrond.

2. Verzoekende partij voert in haar inleidend verzoekschrift de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekende partij werpt vooreerst op dat het bevel om het grondgebied te verlaten van 28 september louter en alleen steunt op de weigeringsbeslissing van 3 juni 2005 van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, bevestigd bij beslissing van 19 maart 2007 van de Vaste Beroepscommissie; dat aangezien er een cassatieberoep bij de Raad van State aanhangig is tegen de beslissing van de Vaste Beroepscommissie van 19 maart 2007 wegens een schending van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen en dit beroep reeds bij beschikking van 11 mei 2007 toelaatbaar werd verklaard, dit inhoudt dat ook het bevel om het grondgebied te verlaten van 28 september 2007 is aangetast door een schending van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen.

Ze voert aan dat het bevel om het grondgebied te verlaten van 28 september 2007 gebrekkig is gemotiveerd; dat overeenkomstig de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermeld moeten worden die aan de grondslag van de beslissing liggen; dat het bestreden bevel melding maakt van de juridische grondslag van de beslissing maar nergens verwijst naar de feitelijke overwegingen die de grondslag vormen van de beslissing en dat het bestreden bevel dan ook op dit vlak alleen al gebrekkig is gemotiveerd.

Vervolgens betoogt ze dat de beslissing van de Vaste Beroepscommissie van 19 maart 2007, waar het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten van 28 september 2007 exclusief op is gesteund, eveneens gebrekkig is gemotiveerd; dat de beslissing van de Vaste Beroepscommissie met reden is omkleed, doch de aangehaalde redenen en de gevolgtrekkingen daaruit manifest foutief zijn; dat het niet volstaat een aantal redenen aan te halen ten einde een besluit met redenen te omkleeden; dat deze redenen uiteraard tevens draagkrachtig en afdoende moeten zijn en de beslissing moeten schragen; dat de redenen in elk geval feitelijk correct moeten zijn, minstens redelijkerwijze afleidbaar zijn uit de gehele context van het dossier en dat de Vaste Beroepscommissie in haar beslissing twee motieven weerhoudt die het besluit zouden moeten schragen en deze argumenten beide gebaseerd zijn op foutieve feitelijke informatie zodat ze geenszins een negatief vermoeden ten laste van de verzoekende partij kunnen inhouden.

Verzoekende partij geeft vervolgens onder de hoofdingen “Vlucht van Tibet naar India in de zin van art 1 A (2) van het Verdrag van Genève” en “Verkeerde achtergrondinformatie over India” kritiek op de beslissing van de Vaste Beroepscommissie van 19 maart 2007 en herhaalt in essentie haar asielrelaas.

Tot slot voert de verzoekende partij nog aan dat elk van de in de beslissing van de Vaste Beroepscommissie aangehaalde argumenten ter staving van de negatieve beslissing, niet overeenkomen met de feitelijke concrete toestand; dat ze dan ook geenszins als weigerings-motief kunnen weerhouden worden; dat de motivering van het besluit gebrekkig is zodat het besluit de aangehaalde bepalingen en beginselen schendt; dat aangezien het cassatie-beroep tegen de beslissing van de Vaste Beroepscommissie van 19 maart 2007 reeds toelaatbaar werd verklaard bij beschikking van de Raad van State van 11 mei 2007, maar nog niet ten gronde beoordeeld werd, er thans nog geen uitsluitel bestaat over de nietigheid van de beslissing van de Vaste Beroepscommissie en dat aangezien het bevel om het grondgebied te verlaten louter en alleen op deze laatste beslissing werd gebaseerd, ook dit bevel aangetast is door een mogelijke nietigheid.

De in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In casu dient erop te worden gewezen dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerend motief aangeeft op grond waarvan de beslissing is genomen. Immers in de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel en het feit dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat zij deze termijn niet overschreden heeft en niet werd erkend als vluchteling.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

In de motivering van het bestreden bevel wordt verwezen naar artikel 7, alinea 1, 2°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en naar artikel 77 van het

koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen en naar het feit dat de verzoekende partij "(...) langer in het Rijk (verblijft) dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft. (...) Werd niet erkend als vluchteling (...)"

In casu werd de bestreden beslissing genomen in overeenstemming met voornoemde wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, aangezien zij aldus de feitelijke en juridische overwegingen vermeldt die eraan ten grondslag liggen.

In zoverre de verzoekende partij kritiek uit op de beslissing van de Vaste Beroepscommissie van 19 maart 2007 dient vooreerst te worden vastgesteld dat zij zich in casu in wezen beperkt tot het grotendeels herhalen van haar argumenten aangevoerd in haar asielaanvraag, zodat zij in wezen haar beoordeling in de plaats stelt van de beoordeling gedaan door de verwerende partij. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat ingevolge het devolutieve karakter van het beroep de beslissing van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen in de plaats is gekomen van de beslissing van de Commissaris-generaal van 3 juni 2005 tot weigering van de vluchtelingenstatus, en dat verzoekende partij, blijkens de gegevens van het administratief dossier, de beroepsmogelijkheden die het Belgische rechtssysteem haar biedt om zich te verweren tegen deze eerdere beslissing, heeft uitgeput -getuige daarvan het arrest 181.245 van 18 maart 2008 van de Raad van State waarbij het cassatieberoep ingediend door verzoekende partij tegen de voormelde beslissing van 19 maart 2007 werd verworpen- zodat de kritiek die zij thans uit tegen deze beslissing van 19 maart 2007 niet dienstig kan worden aangevoerd enerzijds omdat betreffende beslissing niet het voorwerp uitmaakt van het voorliggend beroep en anderzijds omdat haar kritiek gericht is tegen een beslissing die definitief in de rechtsorde is.

Het betoog van de verzoekende partij waarbij zij een vermeende schending aanvoert van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel, doet geen afbreuk aan de onder het punt 1 gedane vaststelling.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk.

3. Het beroep tot nietigverklaring is niet ontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 procedurereglement Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht april tweeduizend en acht door:

mevr. Ch. BAMPS,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

Ch. BAMPS.